

- d) den internationale konvention mod gidselstagning, vedtaget af De Forenede Nationers generalforsamling d. 17. december 1979,
- e) konventionen om fysisk beskyttelse af nukleare materialer, vedtaget i Wien d. 3. marts 1980,
- f) protokollen til bekæmpelse af ulovlige voldshandlinger i lufthavne, der betjener den internationale civile luftfart, udfærdiget i Montreal d. 24. februar 1988, (tillæg til konventionen til bekæmpelse af ulovlige handlinger mod den civile luftfarts sikkerhed),
- g) konventionen til bekæmpelse af ulovlige handlinger mod sikkerheden i maritim navigation, udfærdiget i Rom d. 10. marts 1988,
- h) protokollen til bekæmpelse af ulovlige handlinger mod sikkerheden for faste platforme på kontinentalsoklen, udfærdiget i Rom d. 10. marts 1988,
- i) den internationale konvention til bekæmpelse af terrorbombning, vedtaget af De forenede Nationers generalforsamling d. 15. december 1997, eller
- j) den internationale konvention til bekæmpelse af finansieringen af terrorisme, vedtaget i New York d. 9. december 1999.

Ifølge artikel 1, stk. 2, som affattet ved ændringsprotokollen, skal heller ikke medvirken til eller forsøg på de forbrydelser, der er omfattet af de i artikel 1, stk. 1, opregnede konventioner, kunne anses som politiske forbrydelser i forbindelse med udlevering. Bestemmelsen svarer til den gældende artikel 1, litra f.

Efter terrorismekonventionens *artikel 2*, stk. 1 og 2, der ikke ændres ved ændringsprotokollen, har de kontraherende stater endvidere mulighed for at bestemme, at en nærmere angivet videre gruppe af forbrydelser – videre end de forbrydelser, der er opregnet i artikel 1 – ikke skal anses for en politisk forbrydelse. Ved ændringsprotokollen præciseres det, at de kontraherende stater ligeledes har mulighed for at bestemme, at medvirken til og forsøg på de i artikel 2, stk. 1 og 2, nævnte forbrydelser ikke skal anses for en politisk forbrydelse.

3.2. *Artikel 3* i konventionen ændres ikke. Bestemmelsen vedrører konventionens forhold til andre udleveringskonventioner og -aftaler.

Efter den gældende bestemmelse i artikel 4, stk. 1, skal de forbrydelser, der er nævnt i terrorismekonventionens artikel 1 og 2, kunne begrunde udlevering, selv om de ikke er anført i gældende udleveringskonventioner eller -traktater mellem de kontraherende stater.

Med ændringsprotokollen indsættes en ny bestemmelse i artikel 4, stk. 1, 2. pkt., hvorefter de kontraherende stater har pligt til at medtage de i konventionens artikel 1 og 2 nævnte forbrydelser i fremtidige indbyrdes udleveringskonventioner.

Endvidere indsættes med ændringsprotokollen et stk. 2 i artikel 4, hvorefter kontraherende stater, som betinger udlevering af eksistensen af en udleveringskonvention, har mulighed for at betragte terrorismekonventionen som indeholdende den tilstrækkelige hjemmel til at foretage udlevering med hensyn til de i konventionens artikel 1 og 2 opregnede forbrydelser.

Efter den gældende bestemmelse i konventionens *artikel 5*, stk. 1, medfører konventionen ikke, at der er pligt til at udlevere, hvis der er vægtige grunde til at antage, at udleveringsansøgningen reelt har til formål at gøre det muligt at retsforfølge en person på grund af den pågældendes race, religion, nationalitet eller politiske overbevisning.

Med ændringsprotokollen tilføjes et stk. 2 og 3 til artikel 5. Af den nye bestemmelse i artikel 5, stk. 2, fremgår det, at konventionen ikke medfører en pligt til at udlevere, hvis den pågældende risikerer at blive udsat for tortur eller dødsstraf. Hvis en kontraherende stat ikke selv tillader livstidsstraf uden mulighed for prøveløsladelse, understreges det endvidere i den nye bestemmelse i artikel 5, stk. 3, at konventionen ikke forpligter denne stat til at foretage udlevering, hvis der er risiko for, at den pågældende udsættes for en sådan straf.

Artikel 6-8 ændres ikke ved ændringsprotokollen. Bestemmelserne vedrører de kontraherende staters forpligtelse til at have straffemyndighed og foretage strafforfølgning i sager omfattet af konventionens artikel 1 i tilfælde, hvor udlevering nægtes, samt en forpligtelse til i videst muligt omfang at yde gensidig retshjælp.

Med ændringsprotokollen indsættes en ny artikel som *artikel 9* i terrorismekonventionen. Denne bestemmelse indeholder en udtrykkelig bemyndigelse til de kontraherende stater til indbyrdes at indgå supplerende aftaler, som forbedrer muligheden for udlevering.

3.3. Efter den gældende konventions artikel 9 skal Europarådets styringskomité vedrørende kriminalitetsspørgsmål (CDPC) holdes underrettet om konventionens anvendelse og i videst muligt omfang søge at fremme en fredelig løsning af enhver vanskelighed, som måtte opstå ved konventionens anvendelse. Med ændringsprotokollen bliver denne artikel til *artikel 10*, og komitéens forpligtelser bliver udvidet til bl.a. at omfatte årlig rapportering til Ministerkomitéen.